

Pseudònim: Inversemblant

Títol: En aquest país

El despertador sona de sobte a la fosca habitació. La Tais es desperta i s'aixeca d'un cop. No obre les cortines, és igual de fosc fora. A l'hivern en aquest país del nord es fa de dia molt tard. Sense encendre la llum comença a fer estiraments i exercicis de respiració. No és una superheroïna, ni res. Li fa mandra llevar-se d'hora com a tothom, és clar, però està tan acostumada a la mandra que ja no li fa cas, s'aixeca i ja està.

Ara encén la llum va a la cuina i pel camí es mira al mirall del rebedor. Somriu quan veu els seus cabells rossos despentinats i la marca del coixí que encara se li queda a la pell rosada després de dormir al llit calentet. Fa cara de nena petita, tot i que n'acaba de fer 30 i és doctora de medicina. Ja ha publicat més de 50 articles de psiquiatria. Amb la generació de la Tais sempre et pots equivocar amb l'edat.

Es prepara l'esmorzar: cereals, fruita, xocolata amb galetes i mentrestant engega l'ordinador. Vol una mica de companyia per esmorzar. A veure si algú de l'altre racó del món ja està despert o encara no se n'ha anat a dormir. Segur que entre els seus 1000 amics de facebook hi ha algú per xatejar. No té temps per pensar-lo perquè el Toshi del Japó que va conèixer al últim congrés de psiquiatres a França li escriu:

-Hola, Goldilocks! *Smile, smile, smile!*

“Que cutre però que simpàtic!” pensa ella amb un somriure. Li contesta: “-Hola, samurai!” Està dubtant si ell entén bé el seu sentit d'humor.

-Com va tot? -Bé, bé -Jo també. -Que tinguis un bon dia! -Gràcies! -Igualment!

En aquest moment l'Adjna entra a la cuina.

-Hola, Blancaneus! -li diu la Tais.

-Eh??!! -fa una cara de no entendre res.

-Que sí, que ets la Blancaneus, mira la teva pell tan blanca i els cabells tan negres i llargs – li diu rient.

-Sí, tens raó, estic molt pàl·lida. Clar... En aquest país... en aquest hivern infinit - badalla.

La Tais abraça la seva companya del pis. L'Adjna i ella viuen juntes fa mig any. Són amigues des que van anar juntes a l'acadèmia de medicina. Després va haver-hi estades a l'estranger, pràctiques, beques... però al final les dues van coincidir a la mateixa ciutat i van decidir llogar un pis juntes perquè cap d'elles tenia lligams familiars o cap relació estable o molts amics en aquest país. I a més a més, en aquest país molts ja pensen que als 30 cal tenir dos nens i un marit o al menys estar divorciada, per això les dues noies s'han trobat una mica fora de la tendència general.

L'Adjna també és doctora, és osteòpata i ajuda a aprendre a caminar els nens amb paràlisi cerebral.

Li agrada la seva feina, però tothom li diu que és un desgast emocional i físic. “Però quina actitud! Com ho saben ells?” es queixa l'Adjna a la Tais, “Treballen a les seves oficines i es pensen superiors, però són talps, són veritables talps que no veuen res i només coneixen el forat on viuen. Això sí que és un desgast, un desgast moral!”

“Va, va... Vinga! No passa res...” la Tais sempre intenta suavitzar la situació. No pot suportar quan algú s'enfada o està de mal humor, sobretot, l'Adjna que és la seva millor amiga. Li fa una abraçada i diu: “Va, nena, la meva feina també és molt rara. Ahir per telèfon la meva mare em va dir que la bogeria era contagiosa i jo ja n'he agafat dels meus pacients”.

L'Adjna riu i no pot parar.

“Sempre rius de mi, eh? Va, esmorzem. Com va anar tot anit?”

La Tais se'n havia anat a dormir abans que l'Adjna tornés. Va sortir amb uns amics.

“Bé...ens ho vam passar bé”, diu ella sense gaire entusiasme. “Com sempre... alguns es van emborratxar massa... Hi havia un noi...”

La Tais fa un gest interessat.

“Però res, noia. Vam parlar una estona, de moltes coses, semblava que tot anava bé... però quan li vaig dir que treballava amb nens que tenen paràlisi cerebral... va fer una cara...” L'Adjna intenta imitar la cara, arrugant-se el nas i el front. “ Saps... una cara de no entendre't, de no voler escoltar-ho, de disgust i de pena a la vegada...” La Tais veu que la seva amiga ja no pot continuar i té llàgrimes als ulls.

“Ja... No passa res, nena. Que són estúpids aquests xatis, més que estúpids. Val, en aquest país a vegades és difícil buscar-te un xicot”

“No diguis tonteries. No vull cap xicot, ni d'aquí, ni d'allà. Que et tinc a tu”,riu i ja sembla més contenta i tranquil·la. “I aquest japonès que t'escriu cent vegades al dia? Què li passa?”

“Ah! El Toshi...res... Sí que m'escriu però... és molt graciós i massa bo per a mi. Ja ho saps... Per què no esmorzes? Què no tens pressa?”

“No, avui treballo a la tarda”.

“Per què t'has aixecat tant d'hora doncs?” - la mira sense parpellejar.

“Es per fer-te companyia mentre esmorzes, tonta. Ara torno al llit per dormir una mica més”.

“Ets tan dolça, de veritat... He d'anar-me'n ja”.

La Tais va a la seva habitació i en un tres i no res surt ja vestida i arreglada. Fa una abraçada forta a la seva companya del pis que encara està mig endormiscada.

“Adéu. Fins el vespre. Que vagi bé el dia!”

“Adéu...Mmm... torno al llit”.

La Tais surt al carrer, fa fred i encara és fosc, va a la parada de tramvia amb el vent a contra seva. No passa res. Ja hi està acostumada. El mal temps mai li molesta. “Si no pots canviar alguna cosa, s'ha d'acceptar-la”.

Encara pot sentir l'olor de l'Adjna després de la abraçada que li acaba de fer. Pensa

en la seva pell, molt blanca i fina, fins i tot pàl·lida, no vull que aquest vent la toqui. “Sort que ella no ha d'anar a treballar tan d'hora avui”, pensa amb tendresa.

Al tramvia encara està recordant l'Adjna, el seu cos, sempre tan calent quan l'abraça, el riure que té, la seva manera de parlar, lenta i una mica tímida i, per això, provocativa a vegades.

La Tais ja s'ha adonat que l'Adjna l'atreu molt, que és molt més que una amistat, és un desig , és amor, però no s'atreveria dir-li res: més val una bona amistat que una relació que no funcioni. L'Adjna és molt oberta , tolerant i comprensiva, tot i això la Tais tem, tem molt que no l'accepti, que no la vulgui veure mai més. Per ara decideix callar, així podrà estar a prop de la seva estimada Adjna, mirar-la i sentir-la, fer-li deu abraçades al dia (diu que el contacte físic amb una altra persona és molt saludable). Prefereix no dir-li res... és que en aquest país, si ets dona, no pots enamorar-te d'una dona... Pot canviar-ho? Acceptar-ho? Resistir-ho?